

NYHEDSBREV

Johannes Jørgensen Selskabet

Oktober 2006

4. årg.

Nr. 3

I DE STORES SPOR

Assisi september 2006.

af

Michael Falch

Billedet viser Assisirejsens deltagere fotograferet i Via Giovanni Jørgensen foran digterens hus. (Fot. SH)

Som Johannes Jørgensen-afficionado og med en lillebitte småbroder Frans i hjertet var det gefundenes Fressen at modtage

programmet for selskabets tur til Assisi ultimo september 06. Alt, hvad hjertet kunne begære, var med i planen, og med franciska-

nerbroder Theodor Jürgensen og Giovanni Jorgensen-supernørd Stig Holsting som rejseledere var vi komplet dækket ind, da vi tjekkede ind hos de elleve Birgittasøstre i klostret lige neden for Assisi centro.

Vi var 30 personer i gruppen, såvel Assisi-debutanter som old timere, alle med udgangspunkt i Johannes Jørgensens eget verdenscentrum. Hans hjem i byen på bjerget, der gjorde ham til æresborger efter hans internationalt udbredte værk om den hellige Frans, var naturligt nok også vores første valfartsmål. Gaden bærer den landflygtige danskers navn, og det må ærgre enhver, der samler på bekymringer, at det ikke for længst er lykkedes at erhverve matriklen på Via Giovanni Jorgensen til litterær eller katolsk retræte. Men det ødelagde nu ikke humøret i vores herligt blandede rejseflok, der allerede under opstigningen gennem Assisi var gået i gang med en uges intensiv konditionstræning i de stejle gaders tynde luft og i høj sol under Monte Subasio. Det skulle vise sig at være en fornuftig kompensering i forhold til søstrenes tre-retters menuer på klostret.

Den følgende dag holdt vi fællesbøn ved den hellige Frans' grav i San Francesco-basilikaens krypt, og med broder Theodor (der som

ordensbroder er udgået her fra Sacro Convento) som inspireret tolker af Giottos og Lorenzettis vægdekorationer i Basilica di San Francesco fik vi nye vinkler på betretningen om helgenen. Broder Theodor afslørede her en af sine kardinaldyder: ønsket om at undgå overleverede illusioner. Formentlig ud fra et fromhedsideal, der tilstræber ægthed frem for forløren sentimentalitet, tænker jeg. Ved Giottos fresko af Frans' berømte fugleprædiken, som ofte benyttes til at udstyre Frans med en særlig empati for dyr, afslørede vores elskelige gråbroder, at myten var ren illusion. Frans havde ganske rigtigt ifølge legenden holdt denne særegne prædiken, men han nussepussede altså ikke med små søde fuglepipper – han gav dem en regulær

Artiklens forfatter lod sig inspirere af La Rocca's fortættede atmosfære til at udtrykke sig musikalsk. (Fot. sh)

skideballe med besked om at deltage i lovprisningen af Guds skaberværk! Så var tonen ligesom slået an. Fromhed er til indvortes brug!

Videre gik det i et handlingsprogram, der suverænt også havde taget højde for deltagernes behov for privat fribytteri og individuel hvile, ud til bjerglandsbyen La Rocca, hvor Johannes Jørgensen i sin tid i et forfaldent kloster havde haft afgørende kriser og åndelige oplevelser i selskab med kammeraten, maleren Mogens Ballin. Stig Holsting læste som altid smukt undervejs op på stedet af forfatterens værker og redegjorde på imponerende vis for begivenhedernes gang. I den ydmyge klosterkirke virkede ånden stærkt på mange af os, ja, én måtte endda bryde spontant ud i en sang om at komme "Ud af Mørket".

Vi vendte tilbage til Assisi, godt tanket op til eftermiddagens foredrag, hvor historikeren blandt os, Jørgen Nybo Rasmussen, indviede os i sine undersøgelser af franciskanerordenen i Norden.

Den følgende dag førte os ud til klostret San Damiano, hvor Frans i 1207 havde haft oplevelsen af, at klosterkirkens krucifiks havde talt til ham, og ud til den beskedne kirkebygning, Portiuncula, hvor de første franciskanere havde haft deres kapel, og som nu ligger om-

sluttet af den vældige kirke, Santa Maria degli Angeli.

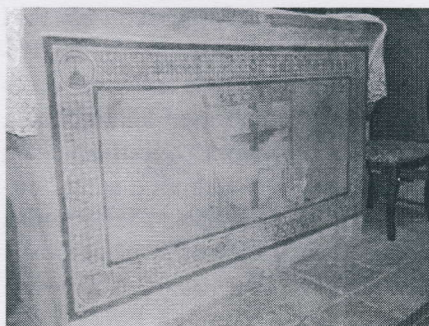
Vi tog så den to-tre timers bustur nordpå op til La Verna, eller "Alvernerbjerget", som det hos Johannes Jørgensen hedder på dansk, for mig stadig uvist af hvilken årsag. Her havde den første generation af Frans' mindrebrødre deres andet organiserede eremitkloster med klippehuler som deres eneboer. Og her ligger det kapel, der er opført omkring stedet i klipperne, hvor Frans natten mellem den 16. og 17. september 1224 oplevede sin legendariske stigmatisering. Vi deltog i andagten og i den rituelle fælles vandring fra kirken ud til Stigmat-kapellet.

Den næste dag førte os op til Frans' første "eremo", det atmosfæremættede Carceri oppe på Monte Subasio højt over Assisi by, og efter besøg i Assisis kirker var vi nået til afslutningsfest med hinanden og med Birgitta-søstrene, der havde bispist os og vartet os så kærligt op. I Frans' ånd måtte vi jo tage imod, hvad der blev budt os! Og det var ikke så lidt. Disse nonner, de fleste af dem fra det sydlige Indien, levede måske nok selv højst beskedent, men nøjsomhed var ikke noget, de pålagde deres gæster. Vi havde også deltaget i deres daglige messer, om morgenen efterfulgt af broder Theodors

mindeværdige andagter. Nu sang de for os; vi sang for dem, og der blev holdt taler og fejret Sct. Michaelsfest i et orgie af kager, sodavand og champagne.

Tillad mig personligt at takke for turen. Jeg har altid skyet grupperejser som pesten. Dette var min jomfrutur som gruppemenneske, og alle mine gamle fordomme blev gjort til skamme. Tak for dybe samtaler og hyggelige grinere. Tak for nørderi med, formand Don Stigo, ikke mindst om Johannes Jørgensens dæmoner, de kendte og de mulige mindre erkendte, som jeg lidt besat mener mig på sporet af, og som din krævende læsning af J. J's dagbøger sikkert vil kaste mere lys over. Det var ren nydelse for mig at være sammen med alle de prægtige deltagere, og jeg havde så

oven i købet den ekstra lykke også at følges med min datter, Anna. Vi lærte begge af denne formidabelt arrangerede tur, ikke alene om Frans og Johannes Jørgensen og Assisi, men om vores medmennesker og os selv, ja – og, hvem ved, måske om Gud?

Rester af Mogens Ballins dekorationer på alterforsiden i klosterkirken i La Rocca (Fot. sh)

VÆLSKLAND

I Johannes Jørgensens erindringsværk *Mit Livs Legende*, 3. bog, *Vælskland* 1. udg. s. 169, omtaler han et digt "anima anceps" - om den hedenske morgen og den kristne aften. Et eller andet sted har jeg læst dette omtalt som en del af en Sonetkrans med titlen *Kaldæa*.

I digtsamlingen *Digte* fra 1898 er der måske et fingerpeg. Her er en samling digte, som i nogen grad kan lede tanken hen på en sonet-

krans. Det hedder *Vælskland* (sammenl. med erindringsværkets tredje bog af samme navn). Syvende og sidste digt i denne krans hedder *Anima anceps*. Kranzen er genoptrykt i *Udvalgte Digte* fra 1944. Med digterens altid anvendte symbole behandling af sit stof kan *Vælskland* udmærket være synonymt med *Kaldæa* i hans litterære behandling af erindringsstoffet.

GENERALFORSAMLING 2006

Ifølge selskabets tradition afholdes generalforsamlingen på Svendborg Bibliotek, hvor man gæstfrit stiller lokale til rådighed for os.

Som "underholdende indslag" vises en power point med billeder fra årets talrige begivenheder omkring Johannes Jørgensens minde.

Dagen vil også blive benyttet til at markere Johannes Jørgensens 140 års fødselsdag, som falder mandag den 6. november.

GENNEM DØDEN TIL LIVET – en analyse af digtene "Bekendelse" og "Confiteor"

af

Ove Klausen

Johannes Jørgensen udgav digtsamlingen "Bekendelse" i 1894. Digtene i den er skrevet over nogle år, og flere af dem afspejler den brydning, han i de år stod i mellem naturalismens ateistiske livsanskuelse og en livsopfattelse, der er metafysisk og religiøs. En brydning, der ender med, at bliver kristen og konverterer til den katolske kirke i 1896. Denne udvikling fremgår også af digtsamlingens undertitel: Per mortem ad vitam (gennem døden til livet).

Et af digtene i samlingen har samme titel som digtsamlingen, et andet har næsten samme titel. Det gør, at de tiltrækker sig særlig opmærksomhed, og det er et vink om, at de er centrale digte i samlingen.

Det ene digt hedder "Bekendelse" ligesom digtsamlingen. Det er centralt ved, at det kristne og det ateistiske livssyn er sat op mod hinanden, og ved, at jeg i digtet erkender, at det kristne livssyn er bedre end det ateistiske.

Det andet digt hedder "Confiteor". Det er latin og betyder "jeg beken-der". Men det vigtige er, at "confiteor" er den katolske kirkes betegnelse for syndsbekendelsen, som bliver aflagt undervejs i gudstjenesten.

Digtet er det sidste i samlingen og er et opsummerende tilbageblik på Johannes Jørgensens liv fra ateist til kristen. Han bekender, at det var en vildfarelse ikke at ville tro på Gud og beder om nåde.

Vi skal se nærmere på de to digte.

Bekendelse

Den halve Maane sank bag sorte Træer
og glimted gylden mellem mørke Blade.
To Røster hørte jeg, én fjærn, én nær.

Musik til Dans langt borte i en Gade,
Musik af vege, elskovssyge Strænge –
mit Legems Røst, som mine Tanker hade.

Men nærmig suste Løvet blødt og længe
- et Sus som Havet og de tunge Skove,
et Sus fra Himlens stjernestrøede Enge.

Jeg standsed, hviled, kunde ikke sove.
Og mens mit Blik den fjærne Maane søgte,
jeg bares vidt paa Evighedens Vove.

O Evighed, hvi vil fra Dig vi flygte?
De bryndesyge Violiner tier,
og Festen slukker snart sin sidste Lygte.

Men dine evighøje Melodier
som Solskin Sjæl og Sind og Sanser bærer -
o Evighed! Forløser og Befrier!

Som Maanelys igennem Mulm sig skærer
den søde Sang om sommerhede Synder,
vor Hjærne frygter, men vort Blod begærer.

Men som et Hav i Fred Du sagte nynner,
og som en stor og stille Skov Du suser,
o Tempel, i hvis Port vort Liv begynder!

Om Jordens Kyst Din Stjerne-Brænding bruser,
og Livet nærer Du af dunkle Strømme -
o Afgrundsdyb, der ængster og beruser!

Hvor skal, o Evighed, fra Dig vi rømme?
I Dyrets Puls Dit store Hjærte banker;
Du higer gennem gyldne Plantedrømme

mod Sol og Luft og rene, lyse Tanker.
Og hvor min Sjæl sig end i Verden vender,
og hvor mit Legem gennem Natten vanker,

o Evighed! jeg er i Dine Hænder!

Digtet "Bekendelse" er bygget op på en række modsætninger. Det viser sig allerede i vers 1, linje 3, hvor der er tale om *to* røster, som kalder på jeget i digtet. De to røster er i konflikt med hinanden. Den ene er fjern, den anden er nær. I vers 2 får vi noget at vide om den røst, der er fjern, "langt borte i en Gade" (vers 2, linje 1). Røsten består af musik til dans, og i næste linje uddybes det, at musikken kommer fra "vege, elskovssyge Strænge" (vers 2, linje 2). Det er en røst, der forbindes med noget negativt.

I næste linje (vers 2, linje 3) hører vi, at jeget er splittet i forhold til denne negative røst. Der er tale om hans "Legems Røst", som hans "Tanker hade". Det er en konflikt mellem kødet og ånden.

I vers 3 hører vi om den anden røst – den, der var nær. Denne røst forbindes med naturen. Med "Løvet" (vers 3, linje 1), "Havet" og "de tunge Skove" (vers 3, linje 2). Det er i modsætning til den anden røst, som kom fra "en Gade" (vers 2, linje 1). Den nære og positive røst er forbundet med naturen, den fjerne og negative med byen. Der er en konflikt mellem natur og civilisation.

I vers 4 sker der en vending i digtet. Digter-jeget kan ikke sove, vel som følge af den indre konflikt

mellem de to røster. Han træffer ikke nogen beslutning, lader blot sit blik søge den fjerne måne (vers 4, linje 2). Det kan læses, som om han kaster et blik opad mod himlen, – mod Gud – som en ubevidst bøn om hjælp. Straks sker der noget: Han oplever at være på Evighedens bølger (vers 4, linje 3). Som et skib føres og bæres af havets bølger, føler han sig fort og båret af evighedens bølger, det vil sige af Gud, som er af evighed.

Denne oplevelse giver ham et klar-syn i forhold til de to røster. Vers 5, linje 2 og 3 er en ny beskrivelse af den fjerne røst. "Bryndesyge Violiner" (vers 5, linje 2) svarer til "elskovssyge Strænge" (vers 2, linje 2). Men nu kan jeget i digtet se, at han ikke skal lade sig tiltrække af denne røst. Den byder kun på en kortvarig fornøjelse. Violinerne tier (vers 5, linje 2), og den fest, de inviterer til, slukker snart sin sidste lygte (vers 5, linje 3).

Der kan også være en *pointe* i, at det er den nære røst, der er positiv, og som er Guds røst. Ret beset er Gud ikke fjern, men nær. Han står mennesket nær.

I vers 6 beskrives evighedens livsform. Her er der "evighøje Melodier" (vers 6, linje 1). Her varer musikken ved, her er den ikke hverken veg, elskovs- eller bryndesyg, men evighøj. Både "evig" og "høj"

er positive ord. Denne musik er ikke bare evig, men også høj, og det karakteriserer indirekte de andre melodier som lave.

Det lys, der er forbundet med de evighøje melodier, er solskin (vers 6, linje 2), mens lyset i den anden livsform kommer fra en lygte (vers 5, linje 3). Solen er en naturlig og meget større lyskilde end en lygte. Solen bliver ved at lyse, mens lygter går ud.

Naturen er i modsætning til civilisationen, men det vigtige er, at naturen er på evighedens side, og at civilisationen er dennesidig. Den afgørende modsætning er mellem den livsmusik, der er kortvarig, fordi den ender med døden, og den livsmusik, der fortsætter ind i evigheden.

Det er heller ikke sådan, at livet med Gud er med mindre glæde end det såkaldt frie liv uden Gud. Det er et liv med musik, som er udtryk

for glæde, og det er melodier, som både er bedre og evige.

Selvom det er melodier, der hører til evigheden, er det ikke melodier, der først bliver aktuelle efter døden, og som man kan se frem til at høre engang. De kan allerede høres her og nu. Det evige liv er ikke bare et liv, der kommer efter døden. Det er en livsform, der begynder her i livet. Igen ser vi, at det liv, der hører evigheden til, ikke er noget fjernt, men noget nært.

Vers 7 beskriver, at selvom jeget i digtet har forstået, hvilken livsform der er den sande og ægte, kan han stadig mærke, hvordan hans blod kan begære det gamle liv uden Gud. Men resten af digtet er en bekendelse om at ville leve med Gud og en beskrivelse af, at naturen vidner om evigheden.

Det er ikke panteisme. Naturen er ikke Gud, men gennem naturen kan Gud erkendes.

Teddy Petersens længe ventede bog om Johannes Jørgensen meddeles at udkomme medio november.

Titel: "Et menneske kommer derhen, hvor det vil - En mands liv - om forfatteren og journalisten Johannes Jørgensen".

Den bliver på 564 sider - med næsten 150 illustrationer.
Pris ca. 350kr.

Confiteor

Slet det Onde med det Gode,
bær det Bitre med det Milde
- her paa Dødens dunkle Klode
naaede Ingen, hvad han vilde.

Mine Synder – Ord og Tanker,
Brøden, der i Hjærtet brænder,
Blodet, der i Attraa banker –
alting, alting jeg bekender.

Jeg gik vild i onde Egne,
hvor de dømte Aander færdes,
hvor hvert Glimt af Gud maa blegne,
og hver Sjæl i Nat forhærdes.

Mulmets Fugle svirred om mig,
Nattens Krybdyr Foden kyssed.
Gennem Helveds Skove kom jeg,
hvor en Regn af Mørke dryssed.

Helvedskov, som aldrig endte –
og jeg græd af Kval og Lede ...
Til min Sjæl mod Lys sig vendte,
til jeg knæled for at bede.

Til en Dag brød ind i Døden,
til en Himmel stod foroven,
til langt ude Morgenrøden
lyste gennem Natteskoven.

Morgenrøde i det Fjærne!
Gry af Dag, som engang kommer
- fjærne, milde Morgenstjerne,
før mig ind i Livets Sommer.

Frels mig, Du som Frelsen fødte!
Mellem Dine rene Hænder
lægger jeg min haardt forblødte
Sjæl og al min Synd bekender.

Pagtens Ark og Pagtens Bue!
Himlens Port og Davids Taarne!
Led mig, løft mig, Livets Frue,
ind blandt Frelserens Udkaarne.

Naadens Dronning, giv mig Styrke!
Før mig mildt med milde Hænder!
Fri min Sjæl af Dødens Mørke!
Jeg bekender, jeg bekender ...

I digtet "Confiteor" ser den kristne Johannes Jørgensen tilbage på sit liv som ateist og sin omvendelse til kristendommen.

Han beskriver, hvordan hans liv har været en vej "gennem Helveds Skove" (vers 4, linje 3), og at han oplevede den tid som at være i en "Helvedskov, som aldrig endte (vers 5, line 1). Det er hans tid i miljøet omkring Georg Brandes, han her henviser til. Det bekræftes af den måde, han skriver om denne tid i sine erindringer:

"Troldskoven – Skoven, hvor man kommer ind, naar man har traadt paa Vildgræs, og som man sjældent kommer ud af igen ... Skoven, hvor Huldren boer – Skønheden, der har Korumpe – men du ser det ikke, fordi du er daaret af de glimrende Øjne, det lysende Smil, de hvide Arme og det hvide Bryst ... Skoven, hvor Elvermøen boer – hun danser foran dig i Sommernatstaagen over Engen, og du følger hende ud i Hængemosen, du træder igennem og kommer aldrig mere til Menneskeland ... Skoven, hvor Lygtemanden boer – du ser ham langt borte fra og gaar efter ham som efter et Lys i et Vindu, men han fører dig bort fra al Vej og Sti, til du staar ene midt inde i det tykkeste Mørke ..." (Fra "Mit Livs legende, Den røde Stjerne").

Versene 3, 4 og 5 handler om den

tid, hvor Johannes Jørgensen "gik vild" (vers 3, linje 1) ved at være en del af det ateistiske miljø. Det beskrives som en tid, "hvor hvert Glimt af Gud maa blegne", vers 3, linje 3. Når Gud blegner, bliver det nat og mørkt, og konsekvensen er, at "Nattens Krybdyr Foden kys-se" (vers 4, linje 2). Meningen er vel, at vi skal tænke på slanger og dermed på den slange, der fristede Adam og Eva i Edens Have, og som var djævelen.

Det er paradoksalt at tale om krybdyrenes bid som et kys (vers 4, linje 2). Men det angiver netop det paradoksale, som også fremgår af citatet fra Johannes Jørgensens erindringer. Da han blev en del af det ateistiske miljø, oplevede han det umiddelbart som noget positivt, men det viste sig at være det modsatte.

I vers 5 sker der en vending i digtet. I de første to linjer af vers 5 er digter-jeget dybest inde i skovens mørke. Men så (om)vender han sig mod lys (vers 5, linje 3) og knæler for at bede, dvs. henvender sig til Gud.

Så sker der noget. Ikke ved at jeget i digtet foretager sig noget. Redningen kommer udefra. Den aktive og handlende er dagen, der bryder ind i hans døde-verden (vers 6, linje 1), så der igen er en Himmel foroven (vers 6, linje 2). Udsigten til himmelen – til Gud – er der igen, og solen kaster nu sit lys ind

i natteskoven (vers 6, linje 4).

Det giver associationer til, hvordan Jesu komme til jorden er beskrevet i Bibelen: "Solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge". (Lukas-evangeliet kapitel 1, vers 78-79).

Med udgangen af vers 6 slutter digter-jeget med at se tilbage på sit liv og omvendelse. Fra og med vers 7 er vi i den situation, digter-jeget er i nu, og resten af digtet er en bøn om, at lyset fra Gud må brede sig i hans liv, og at han til sidst må opleve, at frelsen også betyder sejr over dødens mørke (vers 10, linje 3).

Skiftet fra det tilbageskuende blik til den fremadrettede bøn fremgår også af, at versene 3-6 er i datid,

mens resten af digtet er i nutid.

Vers 1 og 2 er også i nutid. Jeg læser dem som en indledning til hele digtet og som en konklusion på digter-jegets livserfaring, som så er den, der bliver gennemgået i resten af digtet.

De to første vers understreger samtidig, at selvom man opnår at opleve frelsen, er man ikke så frelst, at man kan leve et liv uden synd. Så længe man lever på denne "Dødens dunkle Klode" (vers 1, linje 3), har man stadig et begær efter synden i blodet (vers 2, linje 3)). Et menneskes henvendelse til Gud begynder derfor med en syndsbeholdelse, ligesom dette digt bliver indledt med en syndsbeholdelse.

APP. DER SLAAR ET UR LANGT BORTE.

Se Nyhedsbrevet 2006 nr. 2.

I sidste nummer omtalte vi Johannes Jørgensens gendigtning af den tyske romantiker Joseph v. Eichendorff digt *Von fern die Uhren schlagen*, som første gang blev offentliggjort i Fremmed Frugt i 1945. Johannes Jørgensens noget frie gendigtning synes at dække over digterens sorg og savn efter sin døde lille dreng, Bengt. Hvornår den stammer fra, er endnu ikke til at

vide, men formodningen om, at det er skrevet kort efter den lille drengs død i 1898 er nærliggende. I hvert fald fremgår det af en af digterens dagbøger fra 1914, hvor han sidder i Paris og lider afsavn efter bruddet med familien i Danmark og afskriver sin gendigtning. At den med sikkerhed ikke er skrevet på stedet fremgår af, at nedskrivningen er uden rettelser.

CD-nyt

To nye CD-udgivelser: Tv. "La Voce de Assisi" og th. "Niels La Cours med klaver" begge indeholdende værker med Johannes Jørgensen tekster.

Vi har ved forskellige lejligheder været inde på det forhold, at op mod 140 danske komponister har ladet sig inspirere af tekster af Johannes Jørgensen. En af disse komponister er Niels la Cour. En samling af hans kompositioner med klaveret som centralt instrument, er netop blevet udgivet på CD på mærket Classico med titlen "Niels la Cour med klaver". To af pladens numre er aftensange med titlerne "Den elvte time" og "Der rødmer skyer langt ude". Vokalso-listen er sopranen Dorthe Elsebet Larsen.

NB. Johannes Jørgensen Selskabet har ingen mulighed for at formidle salget af de nævnte CD'er.

I Assisi er der for nyligt udkommet en CD med forskelligt Fransrelateret musik. Et af pladens numre er en kantate for tenorsolo, kor, pinaforte og orkester af P. A. Varrotti med tekst af Johannes Jørgensen. Titlen på dette nummer er LAUDES ITALIAE med tekst efter digtet af samme navn, som findes forrest i Pilgrimsbogen. Det fremgår ikke af pladens couvret, om den er indspillet i anledningen af mindeåret, men med den interesse for Johannes Jørgensen, som man har vist i Assisi i år, er der vel god grund til at antage dette.

MINDEKONCERT I ODENSE

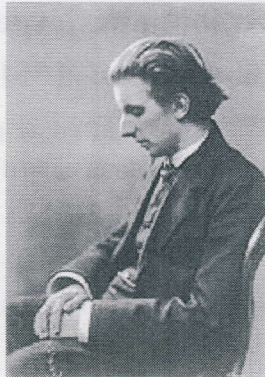
Fredag den 15. september mindedes Johannes Jørgensen ved en storstilet koncert i Carl Nielsen Salen i Odense Koncerthus med Odense Symfoniorkester og blandt kor og børnekor under ledelse af dirigenten Giordano Bellincampi. Andre medvirkende var sopranen Agnete Munk Rasmussen, tenoren Michael Lindberg, domorganist ved Roskilde Domkirke, Kristian Olesen og forfatteren Stig Holsting.

På programmet stod udelukkende værker af danske komponister, som havde benyttet tekster af Jo-

hannes Jørgensen, Rued Langgaards Landflygtighed, Carl Niensens Søvn og Knud Jeppesen Foraar, for den sidstes vedkommende endda en uropførelse. Desuden blev der spillet orgelværker af Leif Kayser.

Torsdag den 21. sept. opførte Radioens Symfoniorkester Carl Niensens og Johannes Jørgensens Søvn i Torsdagskoncerten med Michael Schönwandt som dirigent. Det har ikke kunnet verificeres, om denne opførelse er affødt af den vakte interesse for digteren, som ikke mindst selskabet har væ-

Komponisten Knud Jeppesen i en Moden alder. Da han skrev værket FORAAR over Johannes Jørgensens Digt MAJ, var han en ung mand på 20 år.

Carl Nielsen var den eneste komponist, som direkte bestilte tekst hos Johannes Jørgensen. Det resulterede i værket SØVNEN, som var mindekoncertens slutnummer.

Digtet Landflygtighed, som Rued Langgaard benyttede, hedder andet steds i Johannes Jørgensens litteratur ENSOMHED

JOHANNES JØRGENSEN PÅ FOF

Af FOFs righoldige program for sæsonen 2006-07 fremgår det, at forfatteren og kulturhistorikeren Flemming Jerk holder en række foredrag om danske digtere. Ved det 8. og sidste taler han om sin farfar Johannes Jørgensen. Vi citerer fra katalogets foromtale: Digterens sønnesøn fortæller dybt personligt om sin farfader – skippersønnen, der først blev radikal fritænder, siden katolsk frontkæmper. Efter livslangt eksil i Assisi endte han sine dage i barndomshjemmet i Svendborg. Fandt han lykken?

Det sidste er naturligvis umuligt at svare på – eller er det i virkeligheden ganske enkelt? For findes lykken i virkeligheden uden for den religiøse salighedsopfattelse?

Ifølge FOFs regler skal man tegne sig for samtlige 8 foredrag til en pris på 755 kr. Sted: Rosenborggade 5 A, Kbhvn. K. Første foredrag er fredag den 27. oktober afsluttende med Johannes Jørgensen fredag den 15. december. Hver gang kl. 13.

Sh.

Hjemmeside: www.johannesjorgensenselskabet.dk

Bemærk ny bankkonto: 1551 0010132908

BEMÆRK!: Husk at skrive afsender på indbetalingen både ved brug af indbetalingskort og ved netbankoverførsel.

Johannes Jørgensen Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, Formand, Jagtvej 183 A, 2100 København Ø.

Tlf. 87580303. Redaktør af Nyhedsbrevet.

e-post stig.holsting@mobilixnet.dk

Jørgen Nybo Rasmussen, Næstformand, Svanevej 38, 4000 Roskilde.

Tlf. 46753660. e-post: dacia@e-box.dk

Susanna Figgé, Sekretær, Forchhammersvej 13, 4.tv. 1920 Frederiksberg C.

Tlf. 32961083

Henning Fink-Jensen, Kasserer, Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd .

Tlf. 44448703 mail@johannesjorgensenselskabet.dk

Ove Klausen, Ottosminde 2, 8900 Randers

Tlf. 86404032. e-post: oklausen@mail.dk